

ČTVEROČ

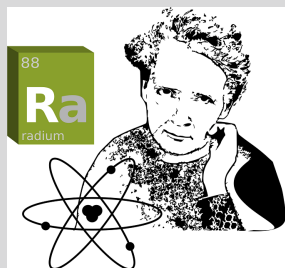
ČASOPIS SLEZSKÉHO GYMNÁZIA

LISTOPAD - PROSINEC 2022

ČÍSLO 63

OBSAH

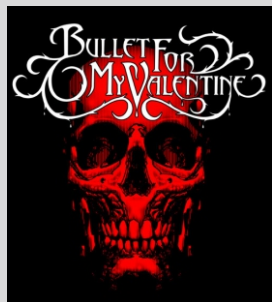

3

VELKÉ ŽENY
Marie Curie-Sklodovská

4

O LIDECH, KTEŘÍ...
Sv. František z Assisi

5

HUDBA
Co mi zní ve sluchátkách

6

POVÍDKA
Cesta domů

7

RECENZE
**Jak se vzdělávat
na sociálních sítích**

8

ŽIVOTNÍ STYL
**Nejpodivnější vánoční
zvyky**

9

Vánoce na Ukrajině

10

STUDENTI STUDENTŮM
Ulice Opavy

11

RANKY, HODY, SETINY
**Sport v barvách podzimu
Zajímavosti**

Hvězda polské vědy září dodnes

Marie Curie-Skłodowska, rozená Maria Salomea Skłodowska, byla významná polská vědkyně. Marie je snad nejznámější a nejslavnější fyzičkou všechno dob.

Narodila se ve Varšavě do rodiny gymnazijního profesora. Již ve čtyřech letech ji starší

sestra naučila číst. Marie ve škole vynikala v matematice, dějepisu a literatuře. Během studií nebyla ekonomická situace rodiny vůbec dobrá, a proto museli v jejich bytě ubytovávat mnohdy i 10 studentů, aby měli dostatek peněz. V 10 letech jí zemřela matka a nejstarší sestra, takže s otcem a dalšími sourozenci zůstali sami. Studovala gymnázium, které se jí podařilo dokončit se zlatou medailí.

V Polsku nemohly ženy studovat na univerzitě, a proto bylo její jedinou možností odjet do zahraničí. Mariiným snem bylo vystudovat fyziku a chemii na pařížské Sorbonně a stát se profesorkou na gymnáziu. Marie Skłodowska složila v roce 1891 jako první žena v historii přijímací zkoušky na fakultu fyziky a chemie pařížské Sorbonny. Úspěšně dostudovala a přijala místo učitelky na venkově, které bylo dobře placené. Její starší sestra Broňa byla velmi úspěšná lékařka a často Marii pomáhala, jak s učením, tak i s financemi.

Marie se zabývala experimenty s fosforescencí a objevila při nich v té době neznámý jev, který později nazvala radioaktivita. Po tomto objevu se Marie začala zabývat hlavně právě již zmiňovanou radioaktivitou. Její manžel Pierre jí byl velkou oporou. Zařídil laboratoř, a když vytušil, že Marie stojí před velkým objevem, byl

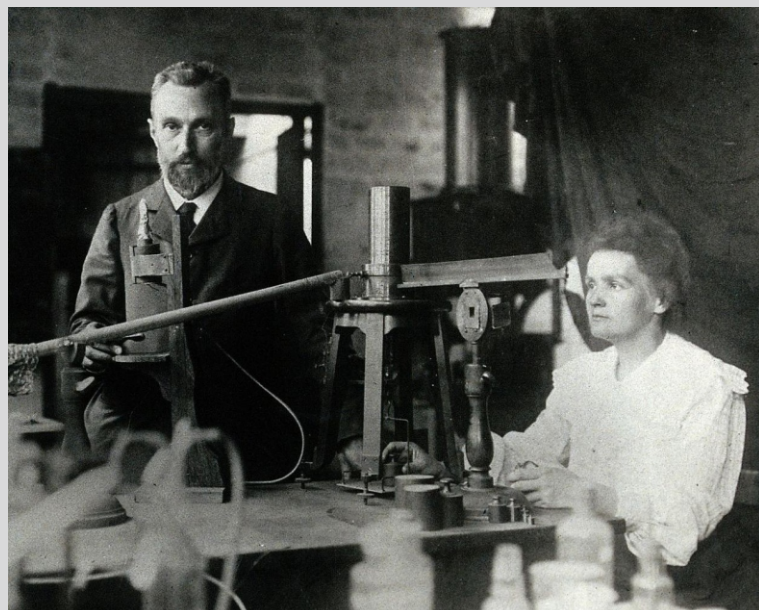
po jejím boku. Spolu s manželem zkoumali radioaktivitu různých minerálů, jako například smolinec nebo uran. Po několika měsících usilovné práce oznámili v časopise Comptes Rendus, že smolinec kromě uranu obsahuje pravděpodobně další prvek, který je daleko víc radioaktivní

než samotný uran. Nový prvek nazvali polonium, a to na počest rodné země Marie – Polska. O několik měsíců později dokázali, že smolinec obsahuje ještě jeden nový prvek, který je daleko radioaktivnější, a nazvali ho radium.

Marie roku 1903 získala společně s profesorem Henrim Becquerelem Nobelovu cenu za fyziku za výzkum přirozené radioaktivity. Manžel Pierre zemřel při nehodě s koňským spřežením. Marie zemřela roku 1934 na následky radioaktivního záření.

Jana Onderková

Svatý František z Assisi

František z Assisi (vlastním jménem Giovanni Battista Bernardone) byl řeholník, zakladatel žebravého řádu františkánů a mystik. Je známý vedením jednoduchého a přísně

asketického života a jako první, u koho se objevila stigmata (Kristovy rány).

Svatý František se narodil v Assisi, asi 25 km východně od Perugia. Františkův otec Pietro Bernardone byl bohatý obchodník s látkami. Matka Jana Picaová pocházela z Francie, patrně z Provence. Při křtu dostal jméno Giovanni (Jan). Protože od matky uměl francouzsky, dali mu kamarádi přezdívku malý Francouzek (Francesco). Toto jméno později použil jako své jméno v řádu.

Za téměř tisíc let od jeho narození nakupili životopisci pro Františkovu slávu bezpočet historek, které jsou z větší části pouhé legendy. Např. není pravda, že se narodil ve stáji. V mládí se František nijak nevyvíjel z řady bohatých mladíků. Stejně jako ostatní miloval truvéřské písně a hodlal se stát udatným rytířem. Daleko od pravdy nejsou ani zmínky o jeho bezstarostnosti a marnotratnosti. Aby svou touhu uskutečnil, zúčastnil se František v roce 1201 výpravy proti Perugii. Assisi však bylo poraženo a František strávil celý rok v zajetí, než byl dojednána mír a zajatci propuštěni.

V zajetí trpěl vážnou chorobou.

V průběhu vojenského tažení a nemoci měl František četné sny a vidění, ve kterých mu Bůh sdělil, že jeho posláním bude chudoba a služba Ježíši Kristu. V mládickém nadšení se rozhodl vykonat pouť do Říma. Tam jej však čekalo obrovské zklamání nad bohatstvím

církve a chudobou lidí. Zahodil peníze, vyměnil si oděv s nejbližším žebrákem a žebral u vchodu do baziliky. Po této příhodě putoval po kraji, pomáhal chudým, rozdával svůj majetek, až otci došla trpělivost a vydědil ho. František nějaký čas pobýval v klášteře, kde pracoval jako umývač nádobí, opravoval kostely a pomáhal malomocným.

V roce 1209 František sepsal jednoduchá řeholní pravidla a vydal se do Říma k papeži. Ten zprvu jejich schválení odmítl, ale posléze je přece schválil a tak umožnil vznik Řádu menších bratří.

Je známo, že František měl ke zvířatům neobyčejně kladný vztah a ochraňoval je před zlým zacházením ze strany surových lidí. Zvířata označoval za své bratry a sestry, věřil dokonce, že všechna zvířata oslavují svého Stvořitele a vzdávají mu chválu, např. ptáci svým zpěvem.

Na sklonku života i oslepl. Zemřel 3. října 1226 v Porciunkuli, v chatrči na zemi přikryt vypůjčeným pláštěm.

A proč si dnes čtete o sv. Františkovi z Assisi?

Je totiž neodmyslitelně spojen se zvykem stavět o Vánocích jesličky. Právě on byl v roce 1223 inspirován, aby zvláštním způsobem oslavil Narození Páně. V lese u městečka Greccio ve Střední Itálii sehrál to, co popisuje Lukáš ve svém evangeliu: narození Ježíška. Vybral si k tomu nedalekou jeskyni, kam přivedl také domácí zvířata. Byl to první živý betlém.

Valérie Hoňková

Co mi zní ve sluchátkách?

Je zajímavé, že kdykoliv se mě kamarádi ptají, co mám ve sluchátkách, začnou se po mé odpovědi divit. Pravděpodobně by to do mě žádný z nich neřekl – udiví je můj styl hudby. Nerada žiju ve stereotypech, a tak populární písničky prokládám buď klasikou, nebo metalem. A proto jsem se rozhodla vám představit svou oblíbenou kapelu, jako tip k poslechu – možná také jako ozvláštnění vašeho stávajícího playlistu.

Hlavní hvězdou této kapitoly je Bullet For My Valentine, tedy heavy metalová kapela.

Pokud si pustíš skladbu Deliver Us from Evil, uslyšíš silná slova pocházející z myšlenek frontmana Matta Tucka, když byl po operaci krku. Zhroutil se mu celý svět, protože si myslel, že už nikdy nebude moci zpívat.

Waking The Demon je – dalo by se říct – synonymem Pomsty.

Mezi mé tři top skladby momentálně patří:

Pretty On The Outside

If I tear you open wide, take a look inside

Are you pretty?

Can I get inside your mind, see what I can find?

Are you pretty?

So just take off that disguise, everyone knows that you're only

Pretty on the outside

Tears Don't Fall

Your tears don't fall, they crash around me

Her conscious calls, too guilty to come home

Your tears don't fall, they crash around me

Her conscious calls, too guilty to come home

...

There's always something different going wrong

The path I walk is in the wrong direction

There's always someone fuck*ng hangin on

Can anybody help me make it better?

All These Things I Hate

(taková oddechová)

Wear your heart on your sleeve

Make things hard to believe

I'm not feeling this situation

Run away, try to find that safe place you can hide

It's the best place to be when you're feeling like

...

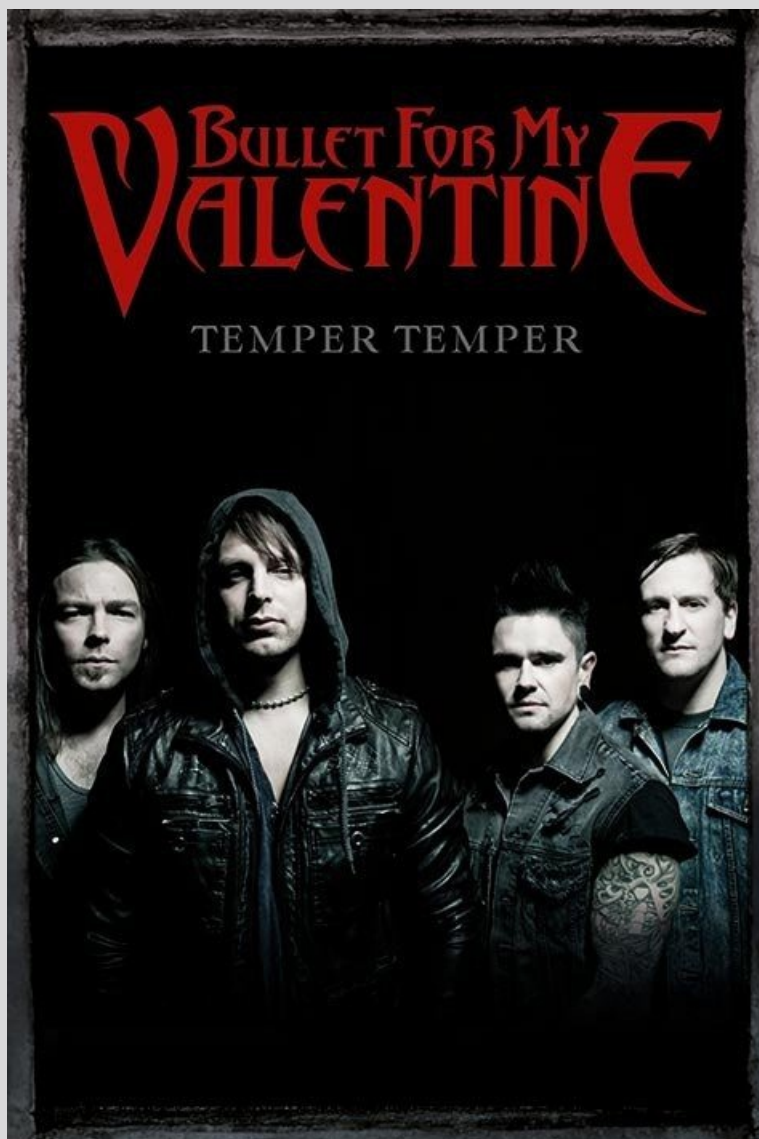
Torn apart at the seams and my dreams turn to tears

I'm not feeling this situation

Run away, try to find that safe place you can hide

It's the best place to be when you're feeling like me

Barbora Dluhošová

Cesta domů

Procházel jsem temnou uličkou a cítil se velice nesvůj. Nemám rád, když se vracím domů za tmy. Rozčiloval mě dokonce zvuk mých vlastních bot klapajících na kamenné dlažbě. Měl jsem vybitý mobil, takže jsem nemohl ani nikomu zavolat, aby pro mě přijel. Už abych byl doma, pomyslel jsem si. Žlutá světla pouličních lamp dosahovala pouze na pár metrů a pak zase byla tma. Až v tuto chvíli jsem zjistil, jak moc jsem paranoidní. Pořád jsem se otáčel a skepticky pokukoval směrem ke každému tmavému koutu, ze kterého by na mě mohlo něco vyskočit. Trhl jsem sebou, kdykoliv kolem mě proběhla kočka nebo když vítr vydal lomozivý zvuk. Musel jsem přejít přes celé náměstí, abych se dostal do průchodu, odkud vedla ulice k mému domu. Blížil jsem se k náměstí, když tu jsem zaslechl děsivý smích, který doprovázela skřípající hudba. Zalekl jsem se a nevěděl, zda mám jít dál. Bylo to velice zvláštní, ale dospěl jsem k názoru, že to jsou jen nějací chlápci vracející se domů z hospody. Pokračoval jsem v chůzi, a jakmile jsem se dostal na náměstí, strachy jsem strnul. Celé náměstí zaplnilo velké šapitó a z něj se ozývala ta strašlivá hudba a smích.

Před vchodem stál vysoký a až nezdravě hubený muž. „Pojďte blíže, mladíku, neostýchejte se, já vás neukousnu,“ pronesl a nabídl mi svou ruku. Nechápal jsem, co se děje, a chtěl jsem utéct. Očima jsem těkal okolo sebe, zda tu není ještě někdo, kdo to také vidí. Muž zřejmě vycítil moji nejistotu, a tak mě popadl za rameno. Rázem se všechn můj strach jako kouzlem vytratil. Zavedl mě dovnitř do stanu, kde se mi naskytl pohled na ten nejbarevnější a nejkouzelnější cirkus, který jsem kdy viděl. Uvíтали mě dva klauni na jednokolkách a odněkud začala hrát veselá hudba.

Muž mě vedl dál kolem polykačů ohně a štíhlých akrobatek, které se různě protahovaly a houpaly na hrazdě. Jedna z nich se špatně zachytila a rázem tvrdě spadla na podlahu. Hubený muž se na ni přísně zamračil a naznačil dvěma klaunům, aby ji odnesli pryč. „Kam ji táhnou?“ dovolil jsem se zeptat. „Tím se nemusíš zabývat,“ odpověděl muž a pokynul ostatním akrobatkám, aby předvedly svoji sestavu. Jako myšky cupitaly za sebou v řadě. Jedna za druhou se vyšvihovaly na hrazdu a tentokrát všechny ladně dopadly na zem. Bylo to úchvatné! Ostatní kolem začali tleskat a ani já se neubráníl úsměvu. „Líbí se ti tady?“ zeptal se mě muž. Přikývl jsem. „A chtěl bys tu zůstat?“ řekl

hlubším hlasem. Hudba přestala hrát. Všechno se zastavilo a celý stan potměněl. Muž na mě upíral tmavé oči a vypadal, jako by se mě snažil zhypnotizovat.

Tak moc se na mě soustředil, že si nevšiml malé akrobatky, která sundala jeho ruku z mého ramene. Jakmile se to stalo, pročistila se mi hlava a vrátily se mi dřívější pocity strachu a nejistoty.

Také jsem si všiml detailů, které mi předtím unikly. Celý stan teď neměl tak zářivou barvu jako předtím, ale byl vybledlý a potrháný. Všechny akrobatky byly mrtvolně bledé a veselá hudba se proměnila zase v otravný skřípavý tón. Muž začal mumlat zvláštní slova. Došlo mi, že bych měl odsud rychle utéct. Sprintem běžím k nejbližšímu východu. Slyším za sebou povyk, přesto se neotáčím. Muž na mě křičí, ale už nade mnou nemá žádnou kontrolu. Vyběhnu ven a řítím až do průchodu mezi domy, kde si dovolím na chvíli zastavit a otočit se. Celý stan je pryč. Myslím, že už jsem se fakticky zbláznil. Pořád v šoku se vydám na cestu domů a hlavou mi běží myšlenky na to, co se právě stalo.

Klára Pirunčíková

Jak se vzdělávat v oblasti češtiny na sociálních sítích

Pokud se řadíte k milovníkům češtiny, zajisté jste v rámci vlastního bádání na internetu již několikrát narazili na způsoby, jak se v jejích zákoutích více zdokonalit nebo se ve vlastním zájmu něco přiučit. A že je opravdu mnoho míst, kam jako opravdový nadšenec můžete ať už na internetu, nebo v reálném světě zavítat.

V tomto článku bych ráda představila platformy, které ve svém volném čase vyhledávám nejvíce – a které mi pomáhají jak s přípravou na testy, tak s rozšířením obzorů o životech autorů a jejich dílech.

1. Na potítku

Youtubový kanál Na potítku je projektem Daniela Zezuly a Davida Jirsy, který je učitelem češtiny a tvoří videa se shrnutím maturitní četby, vysvětluje jednotlivé literární směry nebo se zaměřuje přímo na jednotlivé autory.

Knihy si tak nejen zrekapitulujete, ale zároveň se mnohdy dozvíte leccos nového – a to během pouhých deseti či dvaceti minut.

2. @cojezoe_

Mým druhým tipem není nikdo jiný než Karolína Zoe Meixnerová, jejíž tvorbu naleznete především na

Tiktoku, Instagramu či Spotify. Pravidelně publikuje podcast Literární hysterie, ve kterém osvětluje život českých autorů, a pod stejnojmenným názvem vytváří besedy, kde vás zábavnou formou dokáže uvést do světa národního obrození a všechny

důležité tváře náležitě přiblížit.

O autorech a jejich životě také píše (tento rok vydává knihu u nakladatelství Coobook) a tvoří krátká videa na sociální síti.

3. Červená propiska

Je projekt s cílem šířit jazykové znalosti o češtině, za kterým stojí korektorky, překladatelky a tvůrkyně sloganů Karla Tchawou Tchuisseu a Sabina Straková. Jejich tvorbu naleznete hlavně na Instagramu, kde pravidelně upozorňují na nejčastější přešlapy v psaném projevu či frázích. Své postřehy následně shrnují hned v několika knihách a je až zářející objevovat, kolik záludných perliček čeština ukrývá.

Sama za sebe mohou všechny zmíněné influencery moc doporučit – s jejich sledováním rozhodně nešlápnete vedle.

Justýna Tvarůžková

Nejpodivnější vánoční zvyky

aneb **Jak se slaví Vánoce v jiných zemích**

S každou další zapálenou svíčkou na adventním věnci se čím dál tím více blíží Vánoce, ke kterým neodmyslitelně patří zvyky a tradice. Ty se mohou v různých zemích podstatně lišit a některé z nich jsou opravdu zvláštní. Zatímco u nás děti čekají na dárky od Ježíška, děti na Islandu se obávají příchodu vánoční kočky. A s jakými dalšími podivnými vánočními zvyky se můžeme ve světě setkat?

Island: Lidožravá vánoční kočka

Na Islandu jsou děti obdarovávány od 12. do 24. prosince. Každý večer připravují za okno botu, do které jim postupně naděluje drobné dárky třináct vánočních skřítků. Vánoční oslavy pak vrcholí stejně jako u nás Štědrým dnem a bohatou nadílkou pod stromečkem. Pokud ale děti nedostanou žádné nové oblečení, podle místní pověry je snížlá vánoční kočka Jólakötturinn. Proto je dnes zvykem, že každý Islandan najde mezi dárky i něco na sebe.

Norsko: Štědrý den bez košťat

Podle staré legendy na Štědrý večer vylézají zlomyslné čarodějnice a duchové hledající košťata, aby se na nich mohli proletět. Norové tedy pečlivě schovávají všechno úklidové náčiní, které se jen trochu podobá koštěti, a věří, že tyto nadpřirozené bytosti tak nebudou jejich domácnost vyhledávat.

Venezuela: Vánoce na kolečkách

Obyvatelé hlavního města Caracasu se tradičně od 16. do 24. prosince vydávají brzy ráno na vánoční bohoslužby. Na tom by nebylo nic zvláštního, ale věřící do kostela přijíždějí na kolečkových bruslích. Dokonce tato vánoční jízda probíhá v tak velkém stylu, že se některé silnice zavírají, aby umožnily bruslařům bezpečný průjezd.

Ukrajina: Stromeček v pavučinách

Pokud máte fobii z pavouků, nejsou ukrajinské Vánoce nic pro vás. Kromě klasických vánočních dekorací zdobí Ukrajinci stromeček i umělými pavouky a pavučinami. Tato tradice pochází z pohádky o chudé vdově s mnoha dětmi, která neměla dostatek peněz na to, aby nakoupila ozdoby. Proto se nad ní pavouci slitovali a do rána opředli stromeček krásnými pavučinami. A tak lidé věří, že když na Štědrý den spatří pavučinu, přinese jim štěstí.

Katalánsko: Polínko nadělující dárky

Na severu Španělska se děti před Vánoci starají o vánoční poleno Tió de Nadal s nohama z klacíků, namalovaným obličejem a červenou čepicí. Dávají mu každý den najíst, napít a přikrývají ho dekou. Za tuto poctivou péči je pak polínko odměněno bohatou nadílkou.

Japonsko: Slavnostní večere v KFC

Asi vás nepřekvapí, že Japonci moc velcí křesťané nejsou, a tak Štědrý den pro ně není ani státním svátkem. Měštům dodávají vánoční atmosféru kýčovitě dekorace a v tradicích se inspirojí okolním světem. Ovšem typickou štědrovečerní večeří je kyblík KFC. Ano. Provoz tohoto fastfoodového řetězce je v tento den tak vytížený, že je nutné si udělat rezervaci týdnů dopředu.

Vánoce na Ukrajině

Blíží se čas Vánoc, doba, kdy se rádi na chvíli zastavíme a užíváme si pohodovou atmosféru. Lidé z jiných zemí mají odlišné tradice, ale jedna věc, co nás určitě spojuje, je jídlo. Rodiny se sejdou nad prostřeným stolem a povídají si, smějí se a tráví spolu čas. Mnoho ukrajinských rodin v tuto dobu nemůže být pospolu, užívat si pohody a radovat se. Mohou si však připravit nějaké tradiční jídlo a tak se propojit se svou kulturou, svými blízkými a se svými vzpomínkami.

Proto se pojďme podívat na nějaké ukrajinské vánoční pokrmy.

Na Ukrajině se slaví Vánoce podle juliánského kalendáře 6. ledna a poté následují další svátky spojené s Vánoce.

Vánoční večeře na Ukrajině čítá 12 svátečních chodů, které symbolizují 12 apoštolů. Jedním z těchto pokrmů, který by rozhodně neměl chybět, je kuťa (kutja). Jde o jednoduchý pokrm, který – ač zjevem nemusí být tolik vábný, je velice chutný.

Potřebujeme:

500 g ječných krup
250 g mletého máku
100 g medu
rozinky nebo sušené ovoce
ořechy nebo mandle

Postup:

Kroupy opláchneme, zalijeme novou vodou a vaříme doměkka (cca 2 hodiny). Mezitím si nasekáme ořechy a smícháme se zbytkem surovin podle chuti. Poté už přidáme uvařené kroupy a zase zamícháme. Směs dáme do servírovací misky a necháme na 1–2 hodiny odležet. Pokrm se může podávat teplý či studený.

Dalším vánočním pokrmem jsou verhuny. Je to ukrajinské vánoční cukroví, kterému se přezdívá křídla andělů. Typ těsta a různé ingredience se časem měnily, ale základní struktura těsta zůstala stejná.

Potřebujeme:

250 g hladké mouky
50 g másla
50 g cukr
2 vaječné žloutky
4 lžice zakysané smetany
1 lžičku prášku do pečiva
moučkový cukr na posypání

Postup:

Smícháme všechny ingredience a uděláme těsto. Těsto dobře prohněteme a poté rozválíme na silnou placku. Nakrájíme z ní protáhlé rovnoběžníky, které uprostřed nařízneme. Protáhneme otvorem vzdálenější cípy a na koncích zakroutíme. Poté na pánvičce smažíme po obou stranách. Pak je necháme okapat na papírových utěrkách a za tepla pocukrujeme.

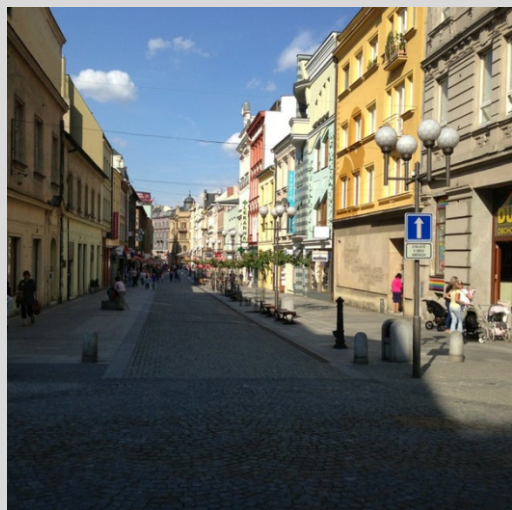
Tak dobrou chuť a veselé vánoce!

Klára Pirunčíková

Ulice Opavy, jak je neznáte

OSTROŽNÁ Sperrgasse, Ostrožná

Není místního ani turisty, který by alespoň jednou v životě skrz Ostrožnou neprošel a je tomu tak už od středověku. Městská brána, která byla umístěna na jižním konci ulice a směřovala k Hradci nad Moravicí, zajistila Ostrožné ulici značnou prestiž. Ačkoliv původně byl významnější Dobytčí trh (dnes Masarykova třída), po propojení Ostrožné s Horním náměstím ulice nabyla větší prestiže a začaly zde vyrůstat výstavní měšťanské domy.

Sperrgasse - německý název ulice - se dá do češtiny přeložit jako Uzavírací, což dává smysl v návaznosti na umístění Hradecké brány na jejím konci. Ovšem původ českého názvu ulice není jasný.

Je libo korbel povárečné domy byly vyhlášené pro svou kvalitu, šenkovalo se v úzkých, dlouhých mázausech, a dokonce se zde na pivo scházeli i lidé z pruské strany Slezska.

Ani v uměleckém aspektu Ostrožná ulice nezaostává. Dne 15. září 1867 se narodil do rodiny gymnaziálního profesora Antonína Vaška chlapec Vladimír, veřejnosti známější pod jménem Petr Bezruč. Protože ale v rodině dětí přibývalo a financí ubývalo, byli nuceni se postupně stěhovat do chudších částí města, až na tovární předměstí. Na místě Bezručova válkou zdevastovaného rodného domu později vyrostl nový, ve kterém se v roce 1956 otevřel památník věnovaný právě zmiňovanému spisovateli. Jedná se o dům č. p. 35 a na jeho fasádě můžeme najít obložení s autorovým citátem.

Budova č. p. 42 byla původně františkánským klášterem vybudovaným v 17. století. Klášter měl svou vlastní knihovnu, a dokonce zde bylo 31 mnišských cel. V roce 1806 se v budově otevřela první opavská nemocnice, která zde fungovala až do roku 1900. V současnosti slouží budova jako depot Slezského zemského muzea.

Na samotném konci ulice (směrem z města) stojí budova bývalé pobočky Rakousko-uherské banky, dnes Obecní dům. Jedná se o pompézní budovu s mramorovými obklady, halou se schody ze slezské žuly a štukovou výzdobou. Vstup stráží bohyně úrody Ceres s bohem obchodu Merkurem. Uvnitř se nachází kavárna, společenský sál, v patře pak expozice města či trezor s nejzajímavějšími exponáty Slezského zemského muzea. V suterénu najdeme Klub ART, ve kterém se mimo jiné pořádají Střeďeční přednášky s SGO.

Na konci minulého století zde došlo k vytvoření pěší zóny a rušná ulice se tak proměnila na klidné místo, kde se lidé mohou posadit na lavičky ve stínech letitých budov a obdivovat jejich krásu a bohatou historii.

Hana Kolovratová

Sport v barvách podzimu

Pomalu se blíží konec roku a ve světě sportu to je více než zřejmé. Sněhové a ledové disciplíny se ještě naplno nedaly do pohybu, zatímco ty ostatní se pomalu chystají k zimnímu spánku. Sezony končí, oznamují se celkové vítězové soutěží a začínají přípravy na další úspěšné roky. Pojďme se tedy podívat aspoň na pár událostí ze světa sportu za říjen a listopad.

Své celoroční snažení ukončili závodníci Formule 1. V roce 2022 se celkem jelo rekordních 23 závodů a už čtyři jízdy před koncem byl znám letošní celkový vítěz, tedy obhájece titulu ze stáje Red Bull Max Verstappen. Nizozemská hvězda tak mohla slavit již po Velké ceně Japonska. Nenechal se však předčasnou radostí unést a vyhrál i poslední závod v Abú Zabí, čímž svou dominanci potvrdil.

Několikrát jsme už také během roku zmínili dění na poli tenisu, a i dlouhá tenisová sezóna se dobrala svého konce v podobě turnajů mistrů a mistryň. Ženská obdoba této akce se odehrála z kraje listopadu v americkém Texasu. Z osmi nejlepších hráček světa triumfovala nakonec francouzská Caroline Garciová, která se v žebříčku dvouhry posunula na čtvrté místo. Nás však ví-ce zajímala čtyř-hra,

kteřá bohužel neskončila šťastně pro českou dvojici Krejčíková/Siniaková, která pohár o b h a j o v a l a . V super-tiebreaku nakonec podlehl rusko-belgickému uskupení Kuděrmětová/Mertensová 9:11. Mezi muži ovládl turnaj konaný tentokrát v Turíně již po šesté Srb Novak Djoković, když porazil světovou trojku Caspera Ruuda z Norska. Vyrovnal tím rekord Rogera Federera, který se turnaje již neúčastnil poté, co měsíc před jeho konáním ukončil kariéru.

Jedinou větší výjimkou ze všech těch konců je letošní mistrovství světa ve fotbale, které začalo teprve 20. 11. Proč v tomto neobvyklém ročním období? Odpověď je jednoduchá, turnaj se odehrává v Kataru a vhodné teplotní podmínky bychom tam dříve nenašli. Zasazení jedné z nejvíce sledovaných sportovních akcí do této země je však kontroverzní z více důvodů, ale to už sem asi úplně nepatří. Každopádně mistrovství skončí až v polovině prosince, takže jak to všechno dopadlo, se dozvíte až v dalším čísle. České vlaječky však tentokrát můžete opět svést, národní tým naší republiky se do účasti vůbec neprobojoval – celkem již počtvrté v řadě.

Věděli jste, že...?

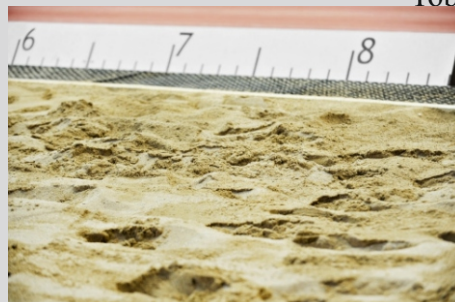
Dnes je skok daleký vnímán jako naprosto běžná atletická disciplína, dokonce by se mohlo zdát, že je to jedna z těch nejjednodušších. Atlet se rozběhne, odrazí a snaží se doletět co nejdále. Ale málokdo už ví, že do roku 1912 byla jeho technika zcela jiná. Až do tohoto roku totiž na olympijských hrách byl oficiální disciplínou skok snožmo z místa.

Na třech ze čtyř OH, na nichž se tato disciplína vyskytla, vyhrál Ray Ewry. Američan dodnes drží olympijský rekord, který už mu nikdy nikdo nevezme, skočil touto technikou do vzdálenosti tří metrů a sedmačtyřiceti centimetrů.

Posledním olympijským vítězem ve skoku z místa byl Řek Konstantinos Tsiklitis, který se však ze zlaté medaile dlouho neradoval, rozhodl se totiž dobrovolně bojovat v první balkánské válce, ve které zemřel.

Tobiáš Janetzky

**Pod záštitou paní učitelky Magdy Hrstkové časopis
vytvářejí:**

**Johana Bublíková, Barbora Dluhošová, Valérie Hoňková,
Tobiáš Janetzký, Amelie Nela Kohutová, Hana Kolovratová,
Kateřina Nowická, Jana Onderková, Klára Pirunčíková,
& Justýna Tvarůžková**